

Imigracija: kapitalo rezervinė armija

Alain de Benoist

kovo 21, 2014 - [Nacionalistas](#)

Straipsnyje [„Imigracija: rezervinė kapitalo armija“](#) autorius, prancūzų viešasis intelektualas Alain de Benoist, trumpai aptraia masinės imigracijos reiškinių ryšį su kapitalistinėje sistemoje viešpataujančios klasės – stambiosios buržuazijos – interesais, pagrindinę mintį iliustruoja konkrečia Prancūzijos, kuri yra vienas Vakarų „multikultūralizmo“ pavyzdinių „egzempliorių“, situacija.

Nors Lietuva su šituo reiškiniu nesusiduria, vis dėlto būtų mažų mažiausiai naivu nežiūrėti į tai, kas vyksta Vakarų Europoje, ypač kai turime (ne) laimę būti žydrosios Europos Sąjungos sudėtyje.

Pagrindinė autoriaus tezė, kaip pamatys skaitytojas, yra gana paprasta, bet, tuo pačiu, ir gana nemaloni pripažinti daugumai „nacionalistų“, esančių kapitalizmo religijos dogmų gnaužtuose: pagrindinės masinės imigracijos problemos priežastis yra kapitalistinė sistema ir joje savo pilną maksimalizuoti siekiančios stambiosios buržuazijos pastangos įvežti kuo daugiau pigios darbo jėgos; pritariantys kapitalistinei sistemai neturi teisės skųstis dėl imigracijos, o bet kokios kalbos apie antikapitalizmą be kovos prieš masinę imigraciją – tokios pačios bevertės ir absurdiškos.

IMIGRACIJA: KAPITALO REZERVINĖ ARMIJA

1973 – iaisiais, trumpai prieš savo mirtį, Prancūzijos prezidentas Georges Pompidou, pripažino atvėręs duris imigracijos tvanui kelių stambių biznierių prašymu, antai Francis Bouygues, kuris troško pasinaudoti jokios klasinės sąmonės ar socialinės kovos tradicijos neturinčia pigia ir nuolankia darbo jėga. Šis žingsnis buvo skirtas iš apačios daryti spaudimą prancūzų darbininkų atlyginimams, sumažinti jų užsidegimą protestuoti ir, kartu su tuo, suskaldyti darbo judėjimą. Dideli bosai „visada nori daugiau“, sakė jis.

Praėjus keturiasdešimčiai metų niekas nepasikeitė. Tokiu metu kai jokia politinė partija nedrįstų reikalauti dar didesnio imigracijos greitinimo, atrodo, kad už tai pasisako tik stambūs darbdaviai – paprasčiausiai todėl, kad tai atitinka jų interesą. Vienintelis skirtumas nebent tas, kad šito veikiančių sektorių dabar yra daugiau – ne tik pramonės ir viešbučių bei maitinimo paslaugų sektoriai, bet ir kadaise „saugotos“ profesijos, antai inžinieriai bei kompiuteristai.

Kaip žinome, Prancūzija nuo XIX a. pradėjo masiškai traukti imigrantus. Imigrantų populiacija 1876 – aisiais jau buvo 800000, o 1911 – aisiais jau pasiekė 1,2 milijonus. Prancūzijos pramonė buvo pagrindinis traukos centras italų ir belgų imigrantams, kuriuos sekė lenkai, ispanai ir portugalai. „*Tokie imigrantai, nekvalifikuoti ir neturintys profsąjungų, leido darbdaviams išsisukti nuo kylančių darbo teisės reikalavimų.*“ (François-Laurent Balssa, „Un choix salarial pour les grandes entreprises“ Le Spectacle du monde, Octobre, 2010).

1924 – aisiais Angliakasybos ir stambiųjų ūkininkų komiteto iš šiaurės rytų Prancūzijos

iniciatyva buvo įkurta „generalinė agentūra imigracijai“ (*Société générale d'immigration*). 1931 – aisiais Prancūzijoje jau buvo 2,7 milijonų svetimšalių, sudariusių 6,6% visų gyventojų. Tuo metu Prancūzija turėjo aukščiausią imigracijos rodiklį pasaulyje (515 imigrantų 100 tūkst. vietinių gyventojų). „*Tai parankus būdas daugeliui stambių darbdavių mažinti darbininkų atlyginimus. [...] Nuo tada kapitalizmas įdavo į darbo jėgos konkurenciją imdamas rezervines samdomų darbininkų armijas [t. y. imigrantus – red. past.]*“.

Pasibaigus Antrajam pasauliniam karui vis labiau ir labiau ėmė augti imigracija iš Magrebo šalių; pirma iš Alžyro, paskui iš Maroko. Šimtai didelėms kompanijoms priklausančių sunkvežimių (ypač priklausančių automobilių pramonės bei statybos firmoms) važiuodavo vietoje ieškoti ir verbuoti naujus imigrantus. Nuo 1962 – ujų iki 1974 – ujų į Prancūziją atvyko beveik du milijonai papildomų imigrantų, iš kurių 550000 buvo užverbuoti Nacionalinės Imigracijos Tarnybos, valstybinės institucijos, kurią iš užkulisų kontroliavo stambusis kapitalas. Nuo tada banga tik augo. François-Laurent Balssa pažymi, kad viename sektoriuje susidarius darbo jėgos deficitui, vienas iš dvejų variantų yra arba kelti atlyginimus, arba pritraukti darbo jėgą iš užsienio. Nacionalinė Prancūzijos Darbdavių Taryba (CNPF), kurią 1998 – aisiais pakeitė Verslų Judėjimas (MEDEF), įprastai rinkdavosi pastarąjį variantą. Tas pasirinkimas, rodantis troškimą gauti trumpalaikę naudą, stabdė gamybos įrankių bei pramoninių inovacijų pažangą. Tačiau tuo pat metu, kaip rodo Japonijos pavyzdys, užsienio imigracijos atsisakymas ir orientavimasis į vietinę darbo jėgą leido Japonijai pasiekti savo technologinę revoliuciją gerokai anksčiau nei daugumai jos konkurentų Vakaruose.

Šventoji sąjunga: stambusis kapitalas ir kairė

Iš pradžių imigracija buvo su stambiuoju verslu susijęs reiškinys. Taip yra ir dabar. Triukšmingai reikalaujantys vis didesnės imigracijos visada būna didžiosios firmos. Ši imigracija sutinka su pačia kapitalizmo dvasia, kuri siekia sienų pašalinimo („laissez faire, laissez passer“). „Sutinkamai su socialinio dempingo logika“, – tęsia Balssa – „taip buvo sukurta „žemos kainos“ darbo rinka „nedokumentuotiesiems“ ir „nekvalifikuotiesiems“ atliekant laikiną „visų galų meistrų“ funkciją. Taip stambusis verslas padavė savo ranką kraštutinei kairei: vieni siekdami išardyti per brangią laikomą gerovės valstybę, o kiti – siekdami sunaikinti nacionalinę valstybę, kuria laiko pernektyg archaiška.“ Todėl Prancūzijos Komunistų Partija (PCF) ir Prancūzijos Profesinė Sąjunga (CGT) (kurios nuo tų laikų jau radikaliai pasikeitė) iki 1981 – ujų kovojo prieš liberalinį atvirų sienų principą darbininkų klasės interesų gyvenimo vardan.

Nors kartą katalikas liberalkonservatorius, Philippe Nemo, tik patvirtina šiuos pastebėjimus:

„Europoje yra ekonomiką valdančių žmonių, svajojančių apie pigios darbo jėgos įvežimą į Europą. Pirma – kad atliktų darbus, kuriems trūksta vietinės darbo jėgos, antra, kad galėtų gerokai sumažinti kitų Europos darbininkų atlyginimus. Šios lobistinės grupuotės, turinčios visas būtinas priemones, kad jų būtų klausomasi vietinėse vyriausybėse ar Briuselyje, bendrai kalbant, yra ir už imigraciją, ir už Europos plėtrą – kuri stipriai palengvintų darbo migraciją. Iš savo požiūrio taško – grynai ekonominio požiūrio taško – jie yra teisūs. [...] Tačiau bėda yra ta, kad šiuo klausimu neįmanoma mąstyti vien ekonominiu požiūriu, turint omeny, kad šios papildomos neeuropinės populiacijos įplaukos taip pat turi ir sunkias socialines pasekmes. Jei šie kapitalistai ir nekreipia daug dėmesio į šitą problemą, tai galbūt yra todėl, kad jie iš esmės gauna ekonominę naudą iš imigracijos, patys nenukentėdami nuo jos neigiamų socialinių padarinių. Su savo kompanijų uždirbtais pinigais, kurių pelningumas šitaip užtikrinamas, jie gali gyventi gražiuose

rajonuose, palikdami mažiau laimingus tautiečius pačius tvarkytis su atėjūnų populiacijomis skurdžiose priemiesčių vietose.“ (Philippe Nemo, *Le Temps d’y penser*, 2010).

Anot oficialių duomenų, 2008 – aisiais paprastuose būstuose gyveno 5 milijonai imigrantų, kas tuo metu sudarė 8% Prancūzijos gyventojų. Iš vieno ar dvejų imigrantų kilę vaikai sudaro 6,5 milijonų žmonių, kas sudarė 11% populiacijos. Spėjamas nelegalų skaičius yra tarp 300000 ir 550000 (nelegalių imigrantų išvaymas kasmet kainuoja 232 milijonus eurų, t. y. kiekvienas atvejis kainuoja 12000 eurų). Jean-Paul Gourevitch teigia, kad apytiksliai Prancūzijoje gyvenančių svetimos kilmės asmenų populiacija 2009 – aisiais buvo 7,7 milijono (iš kurių 3,4 milijono yra iš Magrebo, o 2,4 milijonai yra iš į pietus nuo Saharos esančių Afrikos šalių) – tai yra apie 12,2% miestų gyventojų. 2006 – aisiais imigrantų populiacija sudarė 17% Prancūzijos gimstamumo.

Šiandien Prancūzija susiduria migrantų gyvenvietėmis, kurios yra tiesioginė šeimų sujungimo politikos pasekmė. Tačiau imigrantai kaip niekada anksčiau sudaro kapitalo rezervinę armiją.

Šia prasme yra nuostabu stebėti kaip kraštutinės kairės (kuri, atrodo, imigrantuose rado „proletariato pakaitalą“) vadovaujami „nedokumentuotųjų“ imigrantų tinklai tarnauja stambiojo kapitalo interesams. Nusikaltėlių tinklai, žmonių ir prekių kontrabandininkai, stambusis verslas, „žmogaus teisių“ aktyvistai ir pagrindiniai darbdaviai – jie visi per globalią laisvąją rinką virto sienų panaikinimo šalininkais.

Pavyzdžiui, yra daug sakantis faktas, kad Michael Hardt ir Antonio Negri [neomarksistiniai teoretikai – red. past.] savo knygoje „Imperija“ ir „Minia“ propaguoja „pasaulinį pilietiškumą“ ir tuo pačiu reikalauja valstybinių sienų panaikinimo, kuris turėtų kaip pirminį tikslą sau išsikelti greitesnį pigių Trečiojo pasaulio darbininkų masių apgyvendinimą. Tai, kad dauguma šiandienos imigrantų dėl savo persikėlimo yra skolingi globalinės rinkos sukeliama išteklių perkėlimui ir, kad jų persikirstymas yra būtent tai, ko kapitalizmas ir siekia, kad galėtų visus įtalpinti į rinką ir, pagaliau, kad kiekvienas terotorinis saitas galėtų būti žmogiškųjų motyvacijų dalis – šių dvejų autorių visai nejaudina. Priešingai – jie su pasitenkinimu pažymi, kad „pačiam kapitalui reikalingas didesnis darbo mobilumas, o taip pat ir pastovi migracija per valstybines sienas.“ Jų požiūriu rinka turėtų sudaryti natūralius rėmus „pasauliniam pilietiškumui“. Rinka „reikalauja sklandžios nekoduoto ir deteritorizuoto judėjimo erdvės, kuriai neva lemta pasitarnauti „masių“ interesams, nes „mobilumas nešasi kapitalo etiketę, kas reiškia pakeltą laisvės troškimą“. Šitokio žmonių perkėlinėjimo, matomo kaip „išlaisvinančio nomadizmo“ klaidinga prielaida yra ta, kad ji remiasi visiškai nerealiu požiūriu į specifinę migrantų ir perkeltųjų žmonių padėtį. Kaip rašo Jacques Guigou ir Jacques Wajnsztein, „*Hardt ir Negri apgaudinėja save laikydami migracijos įplaukas naujų kapitalo įvertinimo galimybėmis bei pagrindu geresnėmis galimybėmis masėms. Tačiau migracijos reiškia ir ką kitą kaip visuotinės konkurencijos procesą, o migravimas neturi jokios didesnės išlaisvinančios jėgos nei buvimas namie. „Nomadiškas“ žmogus nėra labiau linkęs į kritiką ar maištavimą nei sėslus žmogus.*“ (*L’Évanescence de la valeur. Une présentation critique du groupe Krisis*, 2004).

„*Tol kol žmonės ir toliau apleidinės savo šeimas*“, – priduria Robert Kurz – „*ir ieškos darbo kitur, net rizikuodami savo pačių gyvybėmis, tik tam, kad galiausiai būtų sunaikinti kapitalizmo mėsmalės, jie bus ne emancipacijos šaukliais, o verčiau, apsiskelbę postmodernųjų Vakarų atstovai. Iš tiesų, jie tėra varginga jų versija.*“ (Robert Kurz, „*L’Empire et ses théoriciens*“, 2003).

Kas kritikuoja kapitalizmą, bet pritaria imigracijai, kurios pirmoji auka yra darbininkų klasė, turėtų užsičiaupti. Kas kritikuoja imigraciją, bet tyli apie kapitalizmą, turėtų elgtis taip pat.